

- Имаше ли си пари братъ ти?
- Той ли? Вѣтъръ.
- Стипендия ли получи?
- Що?
- Царщината ли му плаща пари?
- Господъ.
- Какъ Господъ?
- Не Господъ, ами тиквата!...

Азъ го изгледахъ въ недоумение.

— Павле, защо не отговаряшъ човѣшки, що се правишъ на глупавъ? — изгълчахъ го.

— Нали ти казвамъ? Фертигъ, фертигъ фертигъ... Пу, пу, пу, пу!... И съ тоя шумъ той припна къмъ дружината.

Надвечеръ видѣхъ бакалина Матя, Павлевъ сродникъ. Поискахъ отъ него да узная, вѣрно ли съмъ разбралъ Павлювитѣ мжтни загатвания. На Матя никакъ се не щѣше да разправа, но най-последно ми каза:

— Тѣй ми се кара и ми е заръчалъ да не обаждамъ, за да не срами брата си; но на ваша милость нека кажа. Истина, отъ две години, кажи, той поддържа бача си, съ просия, както видишъ... Бачо му ималъ свои парици най-напредъ, ама като се свършили, поиска да зарѣже училието си... Но Павле, като се научи, рече: „не бива! тамъ да се доучи!“ Пара не харчи, всичко тамъ праща. Мори се, трепи се отъ заранъ до вечерь сѣ за това, да направи брата си човѣкъ... Братска любовь, господине. Лудо, ама по-свѣсно отъ много свѣсни...

Матювата речъ се заглуши отъ грѣмливи смѣхове при ближното кафене, дето сега Павле Фертигътъ правѣше бързи и гигантски премѣтания на рже, съ боси крака на горе...